

бистих якостей, психологічних особливостей, психолого-фізичних можливостей людини. Цей документ повинен забезпечити оптимізацію і підвищення ефективності професійної діяльності спеціаліста конкретного профілю. Структура професіограми включає в себе наступні компоненти:

Найменування рівня і спеціальності; професійна освіта (форма навчання, умови вступу, тривалість навчання, рівень кваліфікації, перспективи професійного росту); характеристики професійної діяльності (функції, види діяльності, що переважають, кваліфікаційні вимоги, ключові кваліфікації); психограма (професійно-орієнтовані потреби, соціо-культурні якості); санітарно-гігієнічні умови праці (режим праці, нервово-психічна напруга, медичні протипоказання).

Розглянемо ще один варіант (форму представлення, втілення) моделі — кваліфікаційну характеристику (КХ). КХ служить еталоном кваліфікації спеціаліста даного профілю. В КХ вказуються не лише вимоги до особистих характеристик майбутнього спеціаліста і до компонентів його трудової діяльності, але і рівні виконання їм відповідних трудових процесів. КХ створюються для опису цілей підготовки кваліфікованих кадрів і служать для оцінки ступеня майстерності спеціалістів і призначення їм заробітної плати. Існують спеціальні тарифно-кваліфікаційні довідники, які були видані у різний час, в яких викладені КХ по багатьом професіям, які використовуються у народному господарстві.

*Бороденко Т. М., аспірант,
асистент кафедри фінансові ринки*

МОТИВАЦІЯ СТУДЕНТІВ ДО ТВОРЧОГО МИСЛЕННЯ ПРИ ВИВЧЕННІ ДИСЦИПЛІНИ МІЖНАРОДНІ ФІНАНСОВІ ОРГАНІЗАЦІЇ

Сучасне українське суспільство ставить завдання сформувати людину «нового покоління», яка б відмовилася від застарілих стандартів і стереотипів, людину, що здатна творчо мислити, самостійно приймати рішення, брати активну участь у житті суспільства, розв'язувати складні проблеми сьогодення, тощо.

На думку окремих спеціалістів, найпродуктивнішим є навчання за схемою: повідомлення базових знань — узагальнені способи роботи з базовими знаннями — практичне застосування. Саме під час практичного застосування знань і проявляються

творчі здібності студентів, а особливо коли завдання містять актуальну інформацію і в подальшому можуть бути корисними.

Заняття творчою діяльністю є необхідною умовою формування умінь і навичок студентів вирішувати поставлені перед ними проблемні завдання. Основними характеристиками творчої особистості на думку В. О. Моляко є: прагнення до оригінального, високий рівень знань і вмінь аналізувати явища, порівнювати їх. Творча праця вимагає активного експериментування, співвідношення, проведення окремих аналогій, комбінування елементів й ознак.

Розвитку творчого мислення студентства сприяють: заохочення прагнення того, хто навчається, бути самим собою; усвідомлення їх значимості; створення атмосфери творчості; забезпечення правом вибору цілей, форм і методів своєї освіти; опора на ініціативу, самостійність; зіставлення приграничних понять і формулювань; використання протиріч у навчальному матеріалі; моделювання екстремальних умов діяльності; використання завдань відкритого типу та ін.

Для розвитку творчого мислення пропонуємо застосовувати деякі методи розроблені британським психологом, експертом у сфері творчого мислення Едвардом де Боно, зокрема:

1) «Метод малюнків» передбачає «ескізування» розумового процесу при розв'язанні проблем, тобто — це складання короткого схематичного конспекту, який допомагав би при «сфотографувати» основну необхідну інформацію. Дана методика є корисною при декламації реферату чи іншого виду самостійної роботи або навіть при усній відповіді.

2) Основою метою методу «А якщо...?» є всебічний аналіз проблеми. Метод передбачає аналіз певних альтернативних варіантів розв'язання проблеми. Цього року використання даного методу спричинило появу безлічі поглядів на проблеми з отриманням траншів від МВФ. Чи була у них велика необхідність? Чи були інші альтернативи? Чи зможемо ми в подальшому здійснити погашення даних позик без навантаження на бюджет та не повторити долю Греції в 2011 році?

3) Метод «Плюс, мінус, цікаво». Цей метод варто використовувати при оцінці співпраці України з міжнародними фінансовими організаціями (МФО); аналізі принципів валютних конференцій, що допомагало зрозуміти причини переходу від однієї системи до іншої. Також, якою є діяльність окремих МФО, чи дійсно вони сприяють розвитку країн, чи поступово заганняють мало та середньо розвинені країни в боргову яму.

4) Метод «Розгляд усіх факторів» — це розгляд та аналіз усіх факторів, що необхідно враховувати при розв'язанні проблеми. Були розглянуті фактори, які впливають на зовнішній борг та які мають бути прийняті дії, щоб не відбулося накопичення його погашення в одні і ті ж періоди.

5) Метод «Погляд інших людей» — розгляд проблеми з точки зору тих людей, яких вона торкнулась, їхніх поглядів, думок, позицій тощо. Розгляд думок західних економістів і політиків з приводу пошуку шляхів виходу Греції з кризи та причини, які її спричинили.

Використання запропонованих методів у навчальному процесі ВНЗ буде допомагати формуванню і розвитку творчої особистості і сприяти становленню нової якості освіти в Україні.

*Буряченко А.Є., канд. екон. наук, доц., докторант
ДВНЗ «Київський національний економічний
університет імені Вадима Гетьмана»*

ВИКОРИСТАННЯ ПРИНЦИПУ ЗМАГАЛЬНОСТІ В ДОСЛІДЖУВАННІ ПРОБЛЕМНИХ ПИТАНЬ

Питання активізації навчального процесу відноситься до числа найбільш актуальних проблем у викладанні прикладних дисциплін вищої школи. Одним з істотних недоліків знань студентів залишається формалізм, який проявляється у відриві опрацьованих теоретичних положень від уміння застосувати їх на практиці. Тому в навчальному закладі особливе місце повинні займати такі форми занять, які забезпечують активну участь в роботі кожного студента, підвищують авторитет знань та індивідуальну відповідальність за результати праці. Ці завдання можна успішно вирішувати через технологію застосування активних форм навчання. Необхідність активного навчання полягає в тому, що за допомогою його форм, методів можна достатньо ефективно вирішувати цілий ряд, які важко досягаються в традиційному навчанні: 1) формування не тільки пізнавальних, а й професійних мотивів й інтересів, 2) виховування системного мислення фахівця; 3) здійснення колективної розумової й практичної роботи; 4) формування уміння та навичок взаємодії і спілкування, індивідуального і спільного прийняття рішень.